

Finantsministeren (Estrup): Jeg tror den ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han i sit første Foredrag fremhævede, at det ikke var nok, at man fra Regjeringens Side herhjemme fra søgte at ophjælpe de økonomiske Forhold derovre, men at det nødvendigvis maatte ske ved forenede Kræfter af Regjeringen og Befolkningen. Den ærede Ordfører havde fuldstændig Ret i denne Betragtning; men jeg gad egenlig vide, om den ærede Ordfører ventede den Støtte af den Befolkning. Det stemmer i alt Fald ikke med andre Udtaalelser om disse Mænd ogsaa fra den ærede Ordførers Side, og jeg vil dog henstille, om der er nogen Sandsynlighed for, at Folk med Dygtighed, med Kapital og i det Hele taget med Kræfter til paa den Maade, som selv den ærede Ordfører forlanger, at de skulle støtte Regjeringens Bestræbelser for at fremme den økonomiske Udvikling derude, ville søge hen til en Plads, hvis Fremtid vil komme til at staa saa uvis som efter Flertallets Forslag. Er der ikke en himmelvid Forskjel, om man saaledes som Regjeringens Forslag erkjender, at den danske Stat har den ubetingede Pligt at sørge for, at Ro og Orden bevares derude lige saa fuldt der som i det øvrige Statsterritorium, eller ogsaa at man vedblivende laborer det være en Opgave for Kolonialkassen? Er der ikke en himmelvid Forskjel paa, om man gennem et Lovforslag bringer et finantskielt Grundlag tilstede, som maa antages at kunne bæres, eller ogsaa, om man i Overensstemmelse med de Herrers Forslag dynger Gjæld paa Gjæld paa den allerede i Forveien gjældtyngede Kommune? Skulde det være mere fristende for nogen Mand med Dygtighed og Kapital at drage til et saadant Sted, og skulde det blive mere indbydende, efter at man paa den Maade har troet at kunne opfylde Statens Pligt overfor denne Kommune? Jeg mener absolut det Modsatte.

Ordføreren (Suel): Ja, men der tog den høitærede Minister atter feil, thi naar Folk ikke ville gaa til St. Croix, saa er Grunden ganske sikkert ikke den, at de skulde frygte for, at Ro og Orden ikke skulde blive opretholdt, men ganske simpelt hen den, at Jordbunden er udtømt. Der er Ingen, der vil kjøbe udtømt Jordbund, hvorpaa der skal anvendes Dristskapital og atter Dristskapital osv., men der er Ingen, der tvivler om, at den danske Stat vil opretholde Ro og Orden i Vestindien. De Forslag, som her foreligge, maa overbevise Enhver om, at det netop er vor alvorlige Villie at bringe Forholdene paa St. Croix paa Fode igjen, kun forlange vi, at man ikke skal slaa noget Bestemt fast, førend vi vide mere Bested, end vi nu vide. Det er jo ikke vor Skyld, at vi ikke vide mere Bested; i alt Fald er der jo hengaaet halvandet Aar, siden man her i Thinget var tilbøjelig til at søge lignende Dplysninger som dem, man nu søn-

ster. Ogsaa dengang var man lige ved at blive enige, men man kom dog ikke til nogen Overenskomst. Thinget blev opløst, og der kom nye Valg, og dette er nu første Gang, at denne Sag atter møder os. Vi staa bestandig uden Dplysninger. Vi ville give Penge til Soldater og til at faae Dplysninger, men vi kunne ikke blive enige om Formen. Altsaa synes det, som om vi heller ikke nu kunne komme til nogen Overenskomst. Jeg skal henstille, om der ikke fra Flertallets Side er viist en overordentlig stor Beredvillighed til Smøbekommen. Mening er jo ikke den at bynge Gjæld paa Gjæld for St. Croix Kolonialkasse, thi hvad kan det — som den høitærede Minister selv siger — nytte, at man har en Fordring paa en Kolonialkasse, som slet ikke kan betales; men førend vi have faaet de fornødne Dplysninger, ville vi ikke gaa hen og forandre Vestindiens Forsatning. Hvorfor skulde vi gjøre dette, førend vi vide, om der er nogen fornuftig Grund til at gjøre dette, og det vide vi for Diebliffet slet ikke. At Finantsministeren har denne Mening, er ikke afgjørende for os, og at Kommissionen, som har været saa kort Tid i Vestindien ogsaa har faaet denne Mening er heller ikke det Afgjørende for os. Inden vi gaa dertil, maa vi have mere indgaaende Dplysninger, og jeg tror, at vi i vor Betænkning tilstrækkelig have motiveret vort Standpunkt. Men jeg gjentager, at i det Tilbud, som her er gjort fra Flertallets Side, ligger der en umiskjendelig Stræben efter at opretholde Forholdene paa Den ikke alene hvad Sikkerheden angaar, men ogsaa med Hensyn til at sætte Den istand til selv at bære sine Udgifter. Det vil da maasse ikke, naar et Decennium er gaaet, blive nødvendigt at lade Statskassen bære Udgifterne, men saa kunde det Hele muligens blive som det var. Hvorfor skulde vi kaste Brag paa de Mænd fra 1863, som troede, at de gjorde det saa godt dengang, da de opstillede Autonomi som det Rette ogsaa i militære Sager? Hvorfor skulde vi paa engang bryde Staven over dem, ene og alene, fordi Kolonierne nu ere ude af Stand til at bære, hvad de dengang med Lethed bare, fordi Skatteevnen dengang var stor. Det er netop det, vi ville atter opnaa; ved vore Foranstaltninger vil paa en forstandig Maade tilveiebringes, at man igjen sætter Den istand til at bære sine Udgifter, saa at de Klager, vi nu høre over, at de militære Udgifter ere henlagte til Den selv, af sig selv kunne forstumme. Det er kun et Gvneførgsmaal. Saa snart Derne selv have Evne til at bære deres Udgifter, er der ingen Grund til at spørge, hvorvidt det er principrigtigt at lade Dernes Militærvæsen være i deres egne Hænder; saa falder Ingen paa at oplaste det Spørgsmaal, ligesaa lidt som det har været opløst fra 1863 til nu. Først naar Krybøben er tom, begynde Døstene at bides, og det er først nu, at man har faaet dette Spørgsmaal frem. Er det i Grunden ikke rigtigt,